

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.I.35.022/2015/6.szám

A Kúria a Vinczur Ügyvédi Iroda (ügyintéző dr. Vinczur Zsolt ügyvéd) által képviselt felperes neve felperesnek a dr. Balla Orsolya jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó-és Vámhivatal Észak-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indult perében az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 18. számú ítéletével kiegészített 2014. június 24-én kelt 8.K.27.048/2014/13. számú, jogerős ítélete ellen a felperes részéről 16. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán, az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria az Egri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 8.K.27.048/2014/13. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg 15 nap alatt az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 266.700 (kétszázhatvanhatezer-hétszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes 1991. február 1-je óta épületasztalos ipari termékek gyártása tevékenységi körben egyéni vállalkozóként tevékenykedett. Vállalkozói tevékenységét 2011. augusztus 2. napjától szüneteltette. Erre figyelemmel 2012 évre általános forgalmi adó, személyi jövedelemadó bevallást nem nyújtott be az adóhatósághoz. Vállalkozói tevékenységének szüneteltetése ellenére a felperes 2012. november 6. napján 600.075 Ft bruttó összegű számlát állított ki a F. Kft. (továbbiakban Kft.) részére.

A számla kiállítását és a tevékenység elvégzését felperes elismerte, de azt tagadta, hogy készpénz fizetés történt volna. Úgy nyilatkozott, hogy ellenértékként hulladékanyagot kapott. A revízió a felperest több alkalommal iratpótlásra kötelezte, melynek nem tett eleget, költségeiről nem nyilatkozott. Ennek alapján az adóhatóság a felperesnél az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (továbbiakban Art.) 108. §-a alapján becslési eljárást folytatott le, és 2012 évre az összehasonlító becslés alapján terhére 2.667.396 Ft adókülönböt állapított meg, mely után

4.445.446 Ft adóbírságot szabott ki és 152.547 Ft késedelmi pótlékot számított fel.

A felperes keresete folytán eljáró első fokú bíróság a becslés jogalapját és annak módszerét helytállónak tartotta, és a keresetet – mint alaptalant – elutasította. Álláspontja szerint azzal, hogy a felperes a vállalkozói tevékenységének szüneteltetése ellenére gazdasági tevékenységet folytatott, számlát bocsátott ki, bevételre tett szert, és iratanyag és bevallási hiányában az Art. 108. § (3) bekezdés c) pontjában, (4) bekezdésében foglaltakra figyelemmel a becslés alkalmazása megalapozott. Az iratanyag ellopására történő felperesi érvelést elvetette, hiszen a vizsgált időszak 2012 év volt, míg a felperesi hivatkozás 2010. évi eseményre utalt. Kifejtette, hogy az Európai Unió Bíróságának a C-550/11. számú ítélete a tényállás eltérő volta, és eltérő tárgya miatt nem alkalmazható. A Kft. részére végzett tevékenység tekintetében kiemelte, hogy az érintett felek szembesítése nem volt indokolt, hiszen a gazdasági esemény elvégzését, megtörténtét a felperes elismerte, a számla kiállításának ténye és a munka elvégzése a díj megfizetését igazolja. A per során a bíróság a felperes indítványára bizonyítási eljárást is lefolytatott az összehasonlító becslés alaposságára vonatkozóan. A felperesi tanúk nyilatkozatait azonban nem lehetett figyelembe venni, mert a vizsgált időszak 2012 év volt, tanúként bejelentett személyek pedig egyéni vállalkozói tevékenységüket ebben az évben nem végeztek.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet hatályon kívül helyezésével, keresetének megfelelő új határozat hozatalára, másrészt az ügyben eljáró bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára történő utasítását kérelmezte. Álláspontja szerint a bizonyítási eljárást a bíróság nem teljes körűen folytatta le, a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelte és azokból téves jogi következtetést vont le. Hangsúlyozta, hogy a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban Ket.) 3. § (2) bekezdés b) pontja, továbbá az Art. 1., 2. §-ai, 97. § (4) bekezdése alapján a hatóságot terhelte a tényállás feltárási kötelezettség, azonban ennek nem tett eleget, miután az adózó javára szolgáló tényeket nem körültekintően tárta fel, illetve a feltárt tényekből helytelen jogi következtetésre jutott. Az iratok megsemmisüléséről az adózónak nem kellett jelentést tennie, azok ellopása elháríthatatlan külső oknak tekintendő. Ezzel összefüggésben jogszerűtlenül rótt fel az adóhatóság az adózó terhére az iratok pótlásának hiányát. Így az adózó terhére nem lehet értékelni, ha önhibáján kívüli ok miatt nem tudta átadni iratait. E körben ismételten hivatkozott a keresetében már említett C-550/11. számú ítéletre. Továbbra is állította, hogy a Kft. részére tevékenység elvégzése ellenértékeként nem készpénzt

kapott, hanem anyagot és kifogásolta, hogy az adóhatóság kizárólag a társaság képviselőjének nyilatkozatát fogadta el e tekintetben. Azt is sérelmezte, hogy a hatóság nem tért ki ellenőrzése során arra, hogy mi lehetett az az adózón kívülálló ok, amely miatt a vállalkozás szünetelő tartama alatt számla kibocsátására került sor. Arról sem nyilatkoztatta az adózót, hogy milyen összegű havi kiadásai keletkezhetnek, csak egyszerűen valamilyen költséget számolt el, viszont ugyanezen költséget már figyelmen kívül hagyta az áfa elszámolása során. A becslés módszere sem egyértelmű, a kiválasztás szempontjai a felperes előtt nem ismertek. Nem igazolható, hogy a becslés alapját jelentő vállalkozók a vizsgált felperesi adózóval azonos vagy környékbeli településről kerültek volna kiválasztásra. Sérült továbbá az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. törvény (továbbiakban Áfa tv.) 127. §, 110. §-a, hiszen az adó alapját az alperes helytelenül állapította meg, illetve megsértette az Art. 171. §-át, az érdekkörön kívüli okok miatt a bírság mérséklésének lett volna helye.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában való fenntartását indítványozta.

A felülvizsgálati kérelem alaptalan.

A Kúria rögzíti, hogy a Pp. 275. § (1), (2) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyításnak helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása tárgyában a rendelkezésre álló iratok alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között dönt. A felülvizsgálati eljárásban felülmérlegelésnek kivételesen akkor van helye, hogyha az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül rögzítette, a jogi indokolása iratellenes, logikátlan vagy kirívóan okszerűtlen.

A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú jogerős ítélet a felperes felülvizsgálati kérelmében felhozott okokból nem jogszabálysértő. A kérelemben foglalt hivatkozások azonosak az elsőfokú határozattal szembeni fellebbezésben, illetőleg a másodfokú határozattal szembeni keresetben előterjesztett állításokkal. Ugyanakkor ezek a kifogások, érvek, szempontok már a másodfokú határozatban és elsőfokú jogerős ítéletben is elbírálásra kerültek.

A jogerős ítélet érdemi megállapításait a Kúria a Pp. 206. § (1) és 221. § (1) bekezdéseiből kiindulva bírálta el. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság az iratoknak megfelelő tényállást rögzített, részletezte a felperes kérelmét, bizonyítási indítványait és azok mellőzésének okszerű indokát adta. Az ítélet indokolásában megjelölte és ismertetette az általa alkalmazott jogszabályokat, jogi indokolása során ütköztette a tényállási elemeket, a bizonyítékokat, meggyőződéséről számot adott.

Helytállón mutatott rá arra az első fokú bíróság, hogy az iratok 2010. évi ellopása semmilyen módon nem hathatott ki a felperes 2012. évi iratmegőrzési és bemutatási kötelezettségére. Alaptalan az iratok pótlása felhívásának hiányára történő hivatkozása is, hiszen a felperest az adóhatóság erre több alkalommal felszólította, amely eredménytelen maradt. Iratok és bevallás híján az adóhatóság kizárólag az Art. 108. §-ban szabályozott becsléssel tudott élni a felperes 2012. évi adóalapjának meghatározásakor.

Az Art. 108. § (2) bekezdése alapján az adóhatóságnak nem csak a becslés jogalapjának fennállását, hanem azt is bizonyítani kell határozatában, hogy az általa alkalmazott becslési módszer valószínűsíti az adó alapját. Az Art. 108. § (6) bekezdés szerinti ún. összehasonlító becslés akkor teremt lehetőséget az adóalap valószínűsítésére, amikor az (5) bekezdés szerinti becslési módszerek nem alkalmazhatók. Ez a perbeli esetben fennállt.

A felperes az összehasonlító módszer alkalmatlanságát az eljárás során nem bizonyította, az általa felsorakoztatott tanúk vallomásai nem voltak használhatók annak megdöntésére.

Rámutat a Kúria arra is, hogy az adóhatóság az Art-ban előírt az adózó adózással kapcsolatos kötelezettségeinek betartását ellenőrzi, ekként nem feladata annak feltárása, hogy mi lehetett az az ok ami miatt a felperes vállalkozásának szüneteltetése alatt számla kibocsátásra kényszerül. Annak szankcionálása viszont a hatáskörébe tartozik, ha az adózó számlát bocsát ki, azonban azt semmilyen módon bevallásában nem tünteti fel, illetve nyilvántartásait, könyveit nem a jogszabályban előírt módon vezeti.

Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. tv. 127. § (1) bekezdése a. pontja értelmében az adólevonási jog kizárólag az előzetesen felszámított adó összegét hitelesen igazoló dokumentum birtokában gyakorolható. Az áfa becslésére a felperes hivatkozásával ellentétben az Art. 110. §-a értelmében nincs törvényes lehetőség. Az adóhatóság becsléssel a levonható adót csak abban az esetben állapíthatta volna meg, ha a bizonylatok hiánya elháríthatatlan külső ok miatt következett volna be. Elháríthatatlan külső ok hiányában a bizonylatok hiányának adójogi jogkövetkezményeit az adózónak kell viselnie.

Nem alapos a felperesnek a bírság mérséklésére vonatkozó kérelme sem, mert az Art. 171. § (2) bekezdésére figyelemmel annak törvényi feltételei nem álltak fenn.

Mindezekre figyelemmel a Kúria az első fokú bíróság jogerős ítéletét a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A perveztes felperest a Pp. 270. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pernyertes alperes felülvizsgálati költségének megfizetésére.

A tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt felülvizsgálati illeték viselésére a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése és a költségmentesség alkalmazásáról a bírósági eljárásban szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest.

Budapest, 2015. május 28.

**dr. Hajnal Péter sk. a tanács elnöke, dr. Heinemann Csilla sk.
előadó bíró dr. Mudráné dr. Láng Erzsébet sk. bíró**